

Свята Тереза

1999 року Папа Римський прийняв рішення про канонізацію Матері Терези. Серед вироблених Ватиканом правил прилучення до святих є таке: через п'ять років по смерті людини необхідно представити докази здійснених нею чудес. Таких чудес має бути не менш як два.

Свідectва було пред'явлено. Колишній пацієнт онкологічної клініки міста Райджандж (Західна Бенгалія) підтвердив, що після благословення його Матір'ю Терезою в нього зникла ракова пухлина. Молода французька, яка дістала серйозної травми в автокатастрофі, заявила, що після того, як вона почала носити медальйон з портретом Матері Терези, переломи грудної клітки зрослися. Палестинська дівчинка розповіла, що вона повністю видужала від раку після того, як уві сні їй з'явилася Мати Тереза й сказала: «Дитино, ти зцілилася!»

Та, кого світ знає як Матір Терезу, народилася 1910 року в македонському містечку Скоп'є.

Агнес була наймолодшою з-поміж трьох дітей багатого купця-албанця Ніколи Бояджиу. Родина була цілком забезпеченою, тому діти зростали у повній безтурботності. Коли Агнес виповнилося сім років, батько несподівано помер. Щоб вберегти дітей від матеріальної скрути, мати негайно відкрила власне підприємство з продажу оздоблених ручною вишивкою виробів. Їй вдалося не тільки забезпечити власну сім'ю, вона ще й допомагала збіднілим сусідам. Це був найперший одержаний Агнес у дитинстві урок життєвої стійкості.

Рішення стати монахинєю дівчинка прийняла чотирнадцятирічною, перейнявшись повагою до діяльності місіонерів у Індії. Коли Агнес виповнилось вісімнадцять, вона вирушила назустріч свідомо вибраній нею долі.

Морським шляхом діставшись Калькутти, Агнес вступила до Ордену сестер Лорето, який мав у місті місію. З вікон монастиря Лорето дівчині доводилося бачити злидарів, що просто неба вмирили від голоду й хвороб. Проте згідно з правилами монастиря Агнес не мала права покидати стін святої обителі.

Через дев'ять років по приїзді в Калькутту (1937 року) Агнес прийняла постриг, прибравши ім'я сестри Терези на честь французької монахині XIX ст. Терези де Лізьє, яка запам'яталася своїм винятковим милосердям.

Під час Другої світової війни Бенгалію охопив страшний голод. Люди гинули тисячами. У вересні 1946 року Тереза письмово звернулася до папи Пія XI з проханням дозволити їй покинути монастир. Папа дозволив. Тоді сестра Тереза взула грубі сандалії та перевдягнулась у біле сарі, яке носять найбідніші індійські жінки. «Білий – колір тих, хто нічого тут не вартий. Я хочу бути поруч з такими», – пояснила Тереза. До білого кольору одєжі вона додала лише блакитну смужку, а до плеча свого сарі пришила маленький хрестик.

Прилаштовувати тяжко хворих злидарів до лазарету виявилось дуже важко. Тому мати Тереза звернулася до властей з проханням виділити приміщення. Для притулку для знедолених було надано занедбаний і зруйнований храм богині Калі. Притулок одержав назву «Дім чистого серця». У ньому побувало сотні тисяч людей.

Для врятованих від смерті Мати Тереза завжди знаходила роботу, проте чимало з них добровільно ставали їй за помічників.

Чим Мати Тереза приваблювала людей? Насамперед – безкорисливою до них любов'ю. Разом з мешканцями притулку вона голодувала, мерзла, терпіла нестатки й приниження. У кожній людині вона вбачала втілення Христа. Можливо, саме це допомогло їй, подолавши страх і відразу, доглядати хворих на проказу.

До притулку почали сходитися дівчата. 1950 року було засновано Орден милосердя.

Витримати життя в притулку вдавалося лише найбільш відданим і стійким. Обов'язкова щоденна молитва розпочиналась о четвертій ранку. Сестри-жалібниці не мали власності, крім єдиної зміни одягу. Виснажлива робота тривала 16 годин на добу.

Хоч сама Мати Тереза свою працю щиро вважала «краплею в морі», їй судилося здобути міжнародне визнання: 1979 року їй присудили Нобелівську премію миру. Звісно, всі гроші вона вклала у діяльність місії. До речі, як і інші кошти, які коли-небудь потрапляли до її рук.

В Індії Мати Тереза створила унікальні пересувні клініки для лікування прокажених. У Нью-Йорку вона організувала найперший притулок для хворих на СНІД. Вона побувала у багатьох місцях катастроф і воєн. Двічі Мати Тереза приїздила до колишнього СРСР: у Вірменію після страхітливого землетрусу в Спітаку та в Чорнобиль.

Маючи хворе серце, Мати Тереза не погоджувалася на операцію, мотивуючи відмову тим, що для її підопічних така операція була б недоступною. Коли через півроку після перелому ключиці (1996р.) її в критичному стані поклали до госпіталю, вона благала лікарів, щоб їй дали змогу померти так, як зазвичай умирають бідняки. Увесь світ молився за її порятунок, і вона видужала. Щойно звівшись на ноги, Мати Тереза повернулася до своїх злидарів.

Вона ніколи не давала інтерв'ю, не виголошувала промов, не доскіпувалася сенсу життя. Вона просто допомагала, підтримувала, полегшувала страждання. Зневаженому всім злидареві вона говорила: «Ти не самотній!» І свято у це вірила.
(За О.Слабошпицькою)

(705 слів)